

Galleri Majnabbe
6/3–21/3 2004

Anette Krantz

Som ett bad i färger under västkustens abstraherande sol kan upplevelsen bli av Anette Krantz känsligt upplösta oljemålningar. Hon framhåller att hon bor på Brännö där det blir ett flöde av ljus över det öppna havet.
– Varje målning ska lysa!

Anette arbetar med att undersöka hur långt hon kan driva förenklingen och började med målningen av det lilla huset på västkusten som möter besökarna.

– Jag ville se hur mycket man kan ta bort och ändå behålla upplevelsen av vad det är.

Den stora målningen Dis med ett spel mellan milda färgtytor är en förenkling av Grå skär, den enda bilden där man ser klipporna.

– Det kan gå i många steg. På hösten är det hur mycket färger som helst, pekar hon på den intensiva Brittsommar.

– Det har inte så stor betydelse vad det är för motiv, det är hur man laddar bilderna med färg.

Hon har bott på Tjörn innan hon kom till Brännö för 20 år sedan och har seglat mycket. Inte en oväsentlig bakgrund för en ljusmålare. Hon gör ljusskildringar i rummet med inflödet genom ett fönster.

– Jag har varit i Dalsland och målat men det var svårt, det var så grönt, instängt och regnade jämt.

Det senare satte spår i flera målningar, bl a motivet Vattensjuk.

– Det visar hur påverkad man blir av den miljö man sätter sig i. Hon arbetar i olja och en del i tempera.

– Det är bra att ha tempera som grund, oljan är fetare. Det blir många skikt och djup. Det är underbart att gå på gamla temperamålningar med olja.

Anette Krantz gick Konstindustriskolan, linjen för reklam och grafisk formgivning. Hon hade Knut Irwe i måleri och Rudolf Flinck i kroki, inga dåliga lärare.

– Jag var bara 17 år när jag kom in och fick en rivstart, avslutar hon.

JAN BERGMAN

Anne-Mari Didoff

Ljus och mörker. Svärtan i ljuset. Kring det upphör aldrig Anne-Mari Didoffs konstnärliga nyfikenhet att kretsa. Det hon kallar studier av ljus är outtömligt. Och hon fångar det lika gärna med kolstiftet som med akvarellfärger.

I hennes teckningar från 1940-talsvinden i Vasastan är det som tiden stannat när dagsljuset poetiskt silar in genom det lilla fönstret. Det har hon målat i alla möjliga variationer.

– Min första tanke när jag kom upp var: Oj, hade de det så här förr, vad jobbigt det verkar. Här hängde den gamla trotjänarinnan lakan på tork, säger hon.

Känslan för gamla byggnader går igen av hennes motiv av en spegel i det gamla badhuset i Grebbestad, där paret har fritidshus.

– Det är rivet. Alla saknar det, där har Lennart varit och plaskat.

Hon gör många bilder från naturen men sitter aldrig ute och målar. Hon skissar och kan bära motivet i huvudet långa tider innan det hamnar på pappret. Hemkommen från förra höstens tripp till Istrien med det speciella medelhavsljuset målade hon en sensuell skymningsakvarell av det mjuka kustlandskapet.

En hel serie bilder kallar hon Landskapsomvandling på Kreta. Det kala betongskelettet av ett fyrkantigt skrytbygge intvingat framför det blåa havet på ön med antika lämningar ger en dubbel och lite kväljande känsla.

Vi är långt från vykortsromantiken.

– Förändringen kommer in igen. Man är så van vid den gamla